

Neděle 4.1.2015 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás.“
(Ř 15,7 – heslo roku 2015)

Pán Bůh miluje celý svět a každého člověka. Na celém světě není nikdo, o koho by se Bůh nezajímal a komu by nechtěl projevit svou lásku. Křesťanská Bible přináší toto poselství a mluví o osobních zkušenostech konkrétních lidí s milujícím Bohem. Ovšem Pán Bůh nerozdává svou lásku jen tak bezmyšlenkovitě. On chce svou láskou člověka zachránit a změnit. Mění jeho srdce a celý život. Tím nejlepším poslem, který lidem o Boží lásce vyprávěl a který ji přiblížil, byl Ježíš Kristus. Díky Němu a Jeho záchraně se zrodila Kristova církev: nejdříve v Jeruzalémě, Damašku a Antiochii, později v Řecku, Itálii, Africe nebo Malé Asii. Od Ježíšových učedníků se o možnosti Božího odpuštění, záchraně a nového života dovídají lidé všech národů a ras. Velký křesťanský sbor vznikl také v Římě. Jedna věta z dopisu apoštola Pavla křesťanům je letos heslem pro všechny Ježíšovy učedníky.

1. Boží láska v životě křesťanů

Apoštol pohanů Pavel ve svém systematickém výkladu křesťanské víry vysvětluje, jak se to stane, že člověk dříve nevěřící, který je od Boha ve svých myšlenkách, postojích a činech daleko, se stane křesťanem a jeho život se změní. Je to dar a div Boží milosti. Boží láska dokáže divy: obměkčit tvrdé, pyšné a sobecké lidské srdce a naplnit je láskou ke spolukřesťanům, bližním a potřebným... Podle Pavlova vyučování se zdá, že je to docela normální, že mezi křesťany v Kristově církvi jsou vždy jen ty nejlepší vztahy, ale samozřejmost to není. Ne každé rozhodnutí pro Ježíše a Jeho cestu vychází ze zlomeného srdce a vede k opravdové, hluboké proměně. Kdykoliv je to jen polovičaté nebo povrchní, přináší to od začátku problémy. Ne každý dobrý začátek ve víře pokračuje jen správnými rozhodnutími a vede k dalšímu růstu a duchovní zralosti.

A tak se stává, že se v Kristově církvi občas něco nepovede, že se křesťané mezi sebou pohádají a že se vztahy mezi nimi pokazí. Prvotní nadšení pro Ježíše může časem vyprchat, radost se vytratit a láska vychladnout. Najdeme pro to v Písmu spoustu příkladů a máme s tím své zkušenosti. Pokud si nedáme na tom záležet, nehledáme cestu k druhému a nezápasíme o dobré vztahy, nenaučíme se milovat ani bližní ani spolukřesťany. Samo to nikdy nepřijde. Známe to ze života: v manželství taky nestačí na partnera jen zamilovaně koukat. Stojí to mnoho úsilí, je třeba k tomu hodně pokory, trpělivosti a konkrétní lásky, aby se muž a žena naučili jeden druhému rozumět, navzájem se přijímat a vydržet spolu celý život. Život v manželství je úkol, umění i práce na sobě – a podobné to je i ve společenství.

2. Nedostatek lásky v životě křesťanů

Když se blíže podíváme na křesťanský sbor ve starověkém Římě, zjistíme, že tam byly asi 2 skupiny, které si nerozuměly. Jedni byli původem židé, druzí původem pohané. Židé vyšli ze starozákonní tradice, a když se stali křesťany, nepřestali dodržovat některé židovské zvláštnosti: nejedli určitá jídla, nejedli krev a dávali si pozor na věci, které souvisely s pohanskou modloslužbou. I když to souviselo s jejich židovstvím, byli přesvědčeni, že stejně by se měli chovat i ti křesťané, kteří vyšli z pohanství. Kolem těchto otázek vznikalo napětí, sborové společenství se štěpilo a to nebylo dobře. Do této situace píše apoštol věřícím *„Přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás“*. Věnuje tomu delší výklad

už v kapitole předchozí a zde pokračuje. Pavel používá sice jiný výraz a nemluví přímo o lásce, ale ve skutečnosti tímto způsobem lásku připomíná. Láska ve společenství křesťanů – učedníků Ježíše Krista se projevuje také tím, že jeden přijímá druhého takového, jaký je. Co to znamená *přijímat druhého*? Znamená to vidět a přijímat v něm *bratra*. Znamená to respektovat ho v jeho odlišnosti a jinakosti. Znamená to přát druhému jeho odlišný způsob přemýšlení, vyjadřování, jiný projev víry, jinou formu zbožnosti. A to nám moc nejde ☹️.

Místo abychom se přijímali, abychom si navzájem naslouchali a učili se jeden druhému rozumět, usnadňujeme si to. Když s druhým nesouhlasíme, když nám není úplně sympatický, tak se mu jednoduše vyhýbáme. V malém společenství to moc nejde, ale ve větším sboru je to jednodušší a tak to zkusíme. Naše pýcha nám brání v tom, abychom druhé „přijímali“ v lásce... Většinou se na sebe usmíváme a zdá se, že je vše v pořádku. Ale tu a tam se ukáže, že je něco špatně. Občas někdo „utrousí“ na adresu někoho jiného nevhodnou nebo urážlivou poznámku a druhému ublíží. Někdy takové výroky na adresu někoho jiného padnou v jeho nepřítomnosti, a i když ostatní vědí, že něco není pravda, nebo že to dotyčný přehnal, neozvou se, nehájí ani pravdu ani bratra. To není bratrské ani kristovské. To je falešné „kamarádství“, které někdy v církvi pěstujeme na úkor pravdy, bratrství a lásky. Když s tím nic neděláme, když to nedáme do pořádku, „otravuje“ to sborové ovzduší a narušuje vztahy.

Když nám Pán Bůh posílá pro rok 2015 zrovna takový verš, vezměme to jako duchovní výzvu, modleme se a hledejme cestu k sobě navzájem, abychom se ve víře, v lásce mohli posunout dál, mohli se k sobě přiblížit... Věřte mi, že se to brzy pozná.

3. Boží „návod“ ke vzájemné lásce

V našem verši máme ovšem ještě něco, co bychom neměli přeslechnout: je to důležitá náповěda. Máme přijímat jedni druhé *jako Kristus přijal nás*. Od začátku našeho křesťanského života jsme „zahleděni“ na Krista a do Krista a učíme se od něho, co znamená „*být tichý a pokorný srdcem*“. Ježíšovo vyučování a Jeho život jsou pro nás příkladem, podle kterého se chceme řídit. *Být jako Ježíš* – to je ideál křesťanského života. *Ideál* znamená, že to tak daleko asi nikdy nedotáhneme, že se k tomu akorát přiblížíme. Ale na druhou stranu je ideál pro nás důležitý proto, že nám pomáhá směřovat k takovému cíli, který nás přesahuje, který je sice nad naše síly, ale který nás také povznáší, motivuje a nakonec posouvá dál ☺️.

Na přelomu roku se konalo v Praze setkání „Pouť důvěry“ v duchu ekumenické komunity Taizé. Přijely desítky tisíc mladých křesťanů ze 65 zemí světa! Byla to manifestace zájmu mladých křesťanů o duchovní rozměr života, byl to projev podobného „přijímání“ druhých v jejich jazykové, kulturní i duchovní odlišnosti, o jaké píše apoštol. Představený této komunity, bratr Alois, mluvil ve své úvaze při novoroční bohoslužbě v chrámu svatého Víta o jednotě Církve, mluvil o hledání společné cesty k jednotě. Mluvil o tom, že jednou z cest, jak překlenout rozdíly a vytvářet duchovní společenství bez ohledu na odlišnosti jsou *společné modlitby*. Když jsem to poslouchal, uvědomil jsem si, jak se potřebujeme jako křesťané ještě hodně učit: pokoře, toleranci, lásce. Potřebujeme se učit být a žít *jako Ježíš*. Pán Ježíš Kristus šel cestou utrpení a smrti kvůli všem našim hříchům. Umíral na kříži také kvůli své církvi – kvůli tomu, jak se vůči sobě proviňujeme v církvi. On umíral na kříži proto, aby Jeho církev byla v našem světě takovým místem a společenstvím, kde lidé žijí spolu jinak. Kde lidé žijí z moci Božího odpuštění a Boží lásky. A to se projevuje v pokání, vyznávání hříchů, ve vzájemném odpuštění, v obnově vztahů a zápase o věrohodné svědectví o Kristu. Nechme se k tomu pozvat: vraťme se a vracejme se ke Kristu i k sobě navzájem ☺️. **Bronislav Kaleta**

